

miljona kvadratnih metrov, in na tem prostoru je bajè šatoril glavni del izraelskega ljudstva, ko je šlo preko rudečega morja v obljubljeno deželo. Brez dyombe so Izraelci na tem kraji tudi molili zlato tele, katero jim je Mozes zdobil v prah in vrgel v bližnji potok, ki teče v znožji gore Horeba. Skozi ozko sotesko, ki jo vidite na levi strani denašnje podobe v znožji Horeba, pelje pot na goro Sinaj. V tej soteski v znožji Sinajske gore se nahaja samostan sv. Katarine, trdnjavi podobno poslopje, katero je 527. l. ustanovil bizantinski cesar Justinijan. Dobro tri četrt ure višje stoji samostan svetega Elije. Tukaj — takó pripovedujejo Arabci — stoji cipresa, katera kaže kraj, na katerem je Mozes prejel deset zapovedi od Bogá. Od tukaj se pride v pólu ure na vrh Sinajske gore, kder stoji cerkvice, kamor potujejo pobožni romarji v velikem številu. Samostan sv. Katarine je dobil ime od ostankov (relikvij) te svetnice, ki so je s Katarinine gore, najvišjega vršaca sinajskega gorovja (2650 m), prenesli tu sém 307. leta. S Katarinine gore je prekrasen razgled po vsem polotoku, čez oba morská zaliva, ki oblivata polotok, in še dalje čez na afrikansko in arabsko gorovje.

Severo-vzhodna gora, ki jo vidite na levo, imenuje se Dschebel ed-Deir, samostanska gora, bajè od samostana, ki je nekđaj tu stal. Ta gora se vzdiguje na vzhodnej strani od samostana sv. Katarine, ki leži v Jetrovej dolini, katera jo loči od Horeba.

V znožji sinajskega pogorja vidite Sinajsko puščavo, rekše različne doline v sinajskem gorovji, v katerih so Izraelci malo ne vse leto šatorili, da bi po Mozesu prejeli postave, različne zapovedi in naprave od Bogá.

I. T.

— x —

Prirodopisno-natoroznansko polje.

P e n i c a.

Béček dragi! Kadar si kakega prijaznega vzpomladnega jutra ostavil za nekoliko časa svojo rojstno hišo in se podal na izprehod tjà v bližnji gozd, tedáj si imel priliko gledati lepoto in krasôto ravno prenavljajoče se narave ter občudovati in hvaliti neskončno modrost in dobrotljivost Stvarnikovo. Ob poti so zeleneli grmiči in se oblačili tako rekoč v novo lepšo obleko. Tudi velika drevesa, debele bukve, stari hrasti so jeli polagoma poganjati male, nežne popke. — Vse je bilo mirno; samó lehak vetrič, pihlajoč milo skozi gozd, premikal je lahno drobne vejice ter jih zibal in objemal, kakor mlade hčerke matere narave ter vzbujal s tem nemir v zračnem prostoru. Iz bližine so se slišali šumeči valčki studenca, izvirajočega izpod visoke sive skale, tik katere je stala vrba v svojej žalostnej obleki, v enomer povešajoč svoje šibke vejice in mladike. Zagledavši to drevo, postal si in v srci se ti je tožilo, gledajočemu to žalostno podobo. Ali hipoma te vzdrami iz te jadtosti mili glas drobne ptice, ki na vrbi sedeč, začne drobiti svojo jutranjo, milobno pesenco. Plaho se zganeš ter poskušaš skrivaje spoznati to drobno pevko. Da bi te ne ugledala in ne zbežala, stopiš nekaj stopinj nazaj za staro grčavo bukev. Od todi jo vidiš drobno pevčico, vidiš kakšno perje ima, čuješ njen

glas, ali spoznati je vendar ne moreš. Poslušaj, naj ti jaz povem, kakšna ptičica je to.

Ta drobna ptičica, ki te je h krati očarala sè svojim milim petjem, imenuje se penica. Oglejmo si jo natančneje!

Penica (Grasmücke, Sylvia horténsis), je ptica pevka in spada k slavčevemu plemenu. Perje je po vsem telesu pepelasto-sivo. Glavica z dvema očescema ima precej dolg šilast kljunček, ki je lahko zakrivljen. Penica stanuje najraje v gozdih, vzlasti mej nizkim grmičevjem in ob kakej vodi, kakor smo jo poprej videli na vrbi ob gozdnem studenci.

Tamkaj, kder solnce potoke srebri

Pen'ca vesela na vrbi sedi,

Lepo prepéva

In se ogréva

Stvarnika svoj'ga časti.

(Val. Orožen.)

Penica leta zeló nevkretno, navadno le z vejice na vejico, iz grma v grm; na tla nerada sede. Hrani se ob gosenicah, žužkih in drugih mrčesih, katere si nabira po drevji in grmovjih. Samó na jesen, ko jej primanjkuje gosenic, seže po mehkih jagodah, katere zoblje z veliko slastjó.

Gnezdo, katero si naredí najraje pri tleh v kakem grmu, spleteno je jako umétalno iz bilk, dlak ali mahú, ter je dosti gorko za mladiče. Vanj znese samica 4—6 drobnih pikčastih jajčec, katere zvali v štirinajstih dneh. Po prvem valenji valí penica navadno še jedenkrat. V njeno gnezdo pritakne kukavica prav rada svoje jajce.

Na zimo zapusti penica naše kraje in se preseli nekoliko na jug; a zgodaj vzpomladi se zopet vrne.

Penica je zeló živa, miroljubna, prijazna in priljubljena ptica. Kjer koli vidi, da jo človek ljubi, ondu se kmalu naseli; če jo pa človek preganja, žalostna zapusti negostoljubni jej kraj. Zavoljo pokončevanja gosenic in drugih kvarljivih živalic je penica človeku zeló koristna ptica. Vzlasti se mu je omilila zaradi ljubeznivega petja, ker je po pravici izmed najboljših pevk, ki prebivajo po naših logih in vrtilih. Kako sladkó jo je poslušati, kadar kakega prijetnega jutra žgolí svojo milo pesenco! Nekoliko časa drobí takó tiho, da se glas komaj sliši; a h krati začnè prepevati na ves glas in takó vzvišeno, da človek, njen mili zvonki glas prislušajoč, čudi se in strmi.

Vjeta penica se človeka kmalu privadi, ako le človek pridno za njo skrbi. Po več let živi v kletki ter mu dela veselje s svojim ljubeznivim petjem.

Penici zeló podobna je črnoglavka (Schwarzplättchen, Sylvia atricapilla). Na glavi ima črno čepico; po hrbtu je temno-, po trebuhu jasno-siva. Človeku se je priljubila zaradi lepega, milo-tihega petja. Prebiva po istih krajih kakor penica in je tudi ptica selilka. Vrnivša se meseca aprila v naše kraje, poišče si starega gnezda ali si pa naredi novo, kakor penica, prav nizko pri tleh. Samica vzgaja mladiče z veliko materino skrbjó in ljubeznijo.

Tudi črnoglavka se kmalu udomači ter zna človeku delati veselje s svojim sladkim petjem.

J. B. Bogdan.